

Відомості Верховної Ради України (ВВР) від 09 жовтня 2015 року, № 40-41, стор. 1970, стаття 379.

4. Про міліцію: Закон України від 20 грудня 1990 року // Відомості Верховної Ради УРСР (ВВР), 1991, № 4, ст. 20.

5. Про Службу безпеки України: Закон України від 25 березня 1992 року № 2229-XII // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 27, ст. 382.

6. Про Державну прикордонну службу України: Закон України від 3 квітня 2003 року № 661-IV // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 27, ст. 208.

7. Про внесення зміни до статті 23 Закону України «Про Національну поліцію» щодо уточнення деяких положень: Закон України від 31 травня 2016 року № 1394-VIII // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 27, стор. 12, стаття 523.

Єфімов М.М.

кандидат юридичних наук,
доцент кафедри криміналістики,
судової медицини та психіатрії
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ВЗАЄМОДІЯ ОПЕРАТИВНИХ ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ ПРИ РОЗСЛІДУВАННІ ЗЛОЧИНІВ ПРОТИ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ

Співробітництво працівників зазначених підрозділів набуває важливого значення під час розкриття злочинів проти громадського порядку, зокрема хуліганства, масових заворушень тощо. Адже обмін інформацією та даними, що є в їх розпорядженні, дозволяє своєчасно організувати розшук та затримання злочинців, провести необхідні слідчі (розшукові) дії та оперативно-розшукові заходи, внести відповідні зміни в погоджені плани та висунути нові версії тощо.

Слід зазначити, що взаємодія різних підрозділів Національної поліції України, державних органів, навчальних закладів і громадськості, як доречно зазначає С.П. Пекарський, має на меті попередження та розкриття різних кримінальних правопорушень [1, с. 154]. В свою чергу безпосередня взаємодія працівників оперативних підрозділів з іншими підрозділами поліції полягає в їх погодженій діяльності, що заснована на законних та підзаконних нормативних актах та направлена на реалізацію певної тактики з метою встановлення та подальшого викриття особи, що вчинила злочин.

Загалом, можна визначити такі напрямки та форми взаємодії зазначених підрозділів:

– організаційне забезпечення роботи слідчої групи (включення до СОГ працівників, які добре знають та орієнтуються на місцевості, знають людей, мову; тих, що можуть ввести слідчих в оперативну обстановку в районі, міс-

ті, регіоні; надати допомогу в проведенні окремих слідчих (розшукових) дій та ін.);

– організують інформаційне забезпечення (доступ до різних масивів інформації, банків даних: про судимість, злочинні угруповання; аналітичних матеріалів, щодо криміногенної обстановки в регіоні; надання можливості для ознайомлення із адміністративними матеріалами та ін.);

– затримання підозрюваних або здійснення приводів інших учасників кримінального судочинства тощо.

Взаємодія між оперативними працівниками та іншими підрозділами Національної поліції України починається, як правило, з моменту надходження до чергової частини повідомлення про злочин. Чергова частина повинна негайно на нього реагувати, організовувати на цій стадії чітку взаємодію слідчого, оперативних працівників, інспектора-криміналіста та інших фахівців, їх негайний виїзд для огляду місця події, розкриття злочину по гарячих слідах і затримання злочинця. Тому під час розгляду оперативного супроводження слідчих (розшукових) дій при розслідуванні досліджуваних кримінальних правопорушень не можна оминати увагою проведення ОМП.

Щодо спільних дій оперативних працівників та працівників підрозділів Національної поліції України слід зазначити, що при огляді місця події вони повинні разом знайомитися з загальною обстановкою місця події, організувати застосування службово-пошукового собаки і переслідування злочинця, здійснювати обстеження прилеглої території, разом здійснити подвірнопоквартирний обхід домоволодінь у районі місця події, виявляти та опитувати осіб, які можуть дати показання про значущі факти для справи. При необхідності організувати спільне прочісування місцевості для пошуку злочинців, що переховуються, знарядь злочину, залишених злочинцем предметів; проводити невідкладні оперативно-розшукові заходи щодо виявлення і затримання причетних до злочину осіб тощо.

Виявлення очевидців злочинів проти громадського порядку є одним із основних завдань зазначених підрозділів. У людному місці, як доречно зазначає М.Т. Куц, «...знайти їх через певний час після вчинення злочину буде вкрай важко, тому необхідно вчасно виявляти даних осіб.» [2, с. 140-141]. Важливість їх виявлення полягає в тому, що деякі прояви досліджуваних злочинних дій через велику кількість задіяних осіб можна інтерпретуватися по-різному. Серед очевидців можуть бути як знайомі, родичі злочинців, або, навпаки – потерпілих. Тому збільшення кількості виявлених та опитаних осіб надасть більш чітку картину вчиненого суспільно небезпечного діяння.

Наголошуючи на важливій ролі в боротьбі з досліджуваними злочинами підрозділів кримінальної поліції, М.І. Рябов зазначає, що вони аналізують оперативну обстановку, вносять корективи в плани роботи з організації боротьби з хуліганством, виявляють причини та умови вчинення хуліганських проявів, здійснюють оперативні заходи для недопущення формування хуліганських груп [3, с. 53].

Підводячи підсумок зазначимо, що взаємодія працівників оперативних підрозділів з підрозділами Національної поліції України під час розслідування злочинів проти громадського порядку має дуже важливе значення. Обмін інформацією, спільне планування, допомога при проведенні окремих слідчих (розшукових) дій дає змогу більш швидко проводити розслідування досліджуваних кримінальних правопорушень.

1. Пекарський С. П. Взаємодія оперативних підрозділів ОВС з державними органами, установами та організаціями у запобіганні злочинності серед дітей / С. П. Пекарський // Оперативно-розшукова діяльність органів внутрішніх справ: проблеми теорії та практики: матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. (21 вересня 2012 року). – Дніпропетровськ : Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ, 2012. – С. 152-156.

2. Расследование преступлений против личности, порядка управления, общественно-го порядка и общественной безопасности : Учебно-практическое пособие. НИИРИО КВШ МВД СССР. – Киев. – 1975. – 207 с.

3. Рябов М. И. Деятельность ОВД по борьбе с хулиганством: Учебное пособие / М. И. Рябов. – М.: Академия МВД СССР, 1981. – 98 с.

Єфімов М.М.

кандидат юридичних наук,
доцент кафедри криміналістики,
судової медицини та психіатрії

Обитоцька М.В.

курсант 4 курсу ФПФПКП
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

ОКРЕМІ АСПЕКТИ ДОПИТУ ПІДОЗРЮВАНОВОГО ПІД ЧАС РОЗСЛІДУВАННЯ ХУЛІГАНСТВА, ВЧИНЕНОГО ГРУПОЮ ОСІБ

Важливою слідчою (розшуковою) дією при розслідуванні групового хуліганства є допит. Як відомо, зазначена процесуальна дія є найбільш розповсюдженою та інформативною в кримінальному судочинстві. Адже якраз за її допомогою майже в кожному провадженню працівники поліції отримують найбільшу кількість доказів, які дають можливість для висунення версій та проведення подальших заходів.

Допит визначають як слідчу дію, котра полягає в отриманні й фіксації у встановленій кримінально-процесуальній формі суб'єктом розслідування інформації шляхом безпосереднього комунікативного контакту, а предметом допиту виступає встановлена інформація як будь-які дані, що мають значення для встановлення істини [4, с. 151].

Слід зазначити, що допит підозрюваного є одним із найскладніших. Це